

In memoriam

Boris A. Novak Marku Sosiču za na poslednjo pot

Foto: Tihomir Pintar

Sosič je poosebljal starodavni, izginuli Trst.
Sam svoj in drugim ves odprt, kozmopolit, mehak in čvrst.

Če kdo, potem je Sosič bil someščan Joycea in Sveva.
Med mrzle alpske sence je prinašal žar poldneva.

Ozkim razgledom, ki jih spet in spet zarašča skorja,
je dobre volje daroval širino morja in obzorja.

Na dedovane sadeže sovraštva, smrtno krute,
je odgovarjal s strpnostjo, pisateljskim sočutjem.

Govoril je premišljeno – a rajši je poslušal,
kot govoril. Rajši pisal kot prd... pridigal. Modra duša.

Vsakdanje drobnosti je dvigal s pesniško vizijo,
patetiko okolja pa odpravljal z ironijo.

Pripovedoval tipaje, s pozornostjo jezika
na živ razmik in mik dveh bitij, čudežnost dotika.

Zanj je umetnost bila neusmiljeno zrcalo.
Ne le za družbo. Tudi zase. Takih umetnikov je malo.

Najbrž je terjalo napor, da je prestopal meje.
Posebej lastne. Onstran pa je našel svet, ki greje.

Rad sem bral Sosiča. Rad sem se pogovarjal z Markom.
Slednji pogovor ozemljen in presvetljen s humornim žarkom.

A mi je žal, da je bilo teh srečanj vse premalo.
Prepozno. Škoda. Naj te na poslednjo, usojeno obalo,

spoštovani in dragi Marko,
pospremi tudi to slovo nesojenega prijatelja,

**Boris A.,
iz srca**